

Молба Митрополита Китире и Антикитире Серафима

С обзиром да се горуће канонско и еклисиолошко питање Украјине налази на критичној тачки и да са собом носи ужасне канонске последице по христоимениту пуноту Цркве у целој Васељени – због чега и превазилази надлежност једне локалне Црквене заједнице – покушаћу у најкраћем да изнесем своје најскромније сведочанство и апел, пребивајући истински у љубави (Еф. 14,5) и не гледајући ко је ко него као пред лицем Божјим стојећи.

Сви ми смо обухваћени Првосвештеничком молитвом Господа нашег Исуса Христа, коју је овај Велики Првосвештеник упутио пре Свог крсног страдања Богу и Оцу, док се у агонији молио: Оче свети, сачувај их у име твоје, оне које си ми дао, да буду једно као ми (Јн. 17, 11). Началник наше вере и спасења посаветовао је двојицу браће, својих ученика, који су тражили прва места: Који хоће да буде велики међу вама, нека вам буде служитељ. И који хоће

међу вама да буде први, нека вам буде слуга (Мт. 20, 26-27). Божански Учитељ у свом смирењу узе убрус и опаса се њиме... и поче прати ноге ученицима, говорећи: Кад вам, дакле, опрах ноге ја Господ и Учитељ, и ви сте дужни једни другима ноге прати (Јн. 13, 4-5; 14). И када дођоше на мјесто звано Лобања, ондје разапеше њега (Лк 23, 33), унизио је Себе и прихватио крајње смирење остављајући нам пример да идемо његовим стопама (уп. 1. Петр. 2,21).

Молимо се да ова највиша и ненадмашна жртвена божанска љубав и крајње смирење Владике свих Исуса Христа испуне, прожму и протресу наша архијерејска (првосвештеничка) срца да бисмо у мудрости, разуму и изобилној благодати доживели ову натприродну Првосвештеничку молитву и агонију: Да сви једно буду, као ти, Оче, што си у мени и ја у теби, да и они у нама једно буду (Јн. 17, 21), у овом критичном времену искушења по јединство свеукупног светог и свештеног Тела наше најсветије Православне Цркве.

Са смирењем и болом у души сматрам да огроман канонски проблем који се појавио - давање легитимитета и признавање као „аутокефалне Украјинске цркве“ двема постојећим расколничким фракцијама које чине занемарљиву мањину христоимените пуноте (свештеника и верног народа) Украјине и претходно неканонско одузимање (повлачење) легитимности Митрополиту кијевском и све Украјине Онуфрију, канонски признатом од стране свих православних Цркава - превазилази све претходне проблеме у историји Цркве, јер је проблем дубљи и сложенији и од Мелетијевог раскола, који је, пак, решен захваљујући крајњој икономији Првог васељенског сабора, и представља лавиринт широких размера.

Колективна рехабилитација као канонских епископа и свештеника претходно рашчињених, анатемисаних и расколника, као и оних (рашчињених, анатемисаних и расколника) које су они рукоположили, јасно и несумљиво лишених божанске благодати и права свештеног служења и чинодејства, јесте нешто несхватљиво и сасвим неусагласиво са божанским и свештеним канонима и канонским правом наше Свете Православне Цркве.

Од скоро проглашен као „предстојатељ самосталне Цркве Украјине“ г. Епифаније је „хиротонисан“ у сва три чина свештенства (ђакона, презвитера и епископа) од стране бившег (митрополита - прим.прев.) Филарета кијевског - у суштини рашчињеног и анатемисаног расколника, због чега нема никакав свештенички чин, у складу са свештеним канонима и вишевековним предањем Цркве, јер је непричастан благодати Пресветог Духа преко

рашчињеног и непричасног Архијереја, који није у могућности да исправи тај свршени чин „a posteriori“.

О томе јасно сведочи Свети Василије Велики говорећи: „Отпадници од Цркве нису више имали благодат Светог Духа у себи, јер прекид у континуитету (општења) је имао за последицу прекид (енергије Светог Духа). Они који су били одесечени од благодати, постајући лаицима, нису имали силу нити да крштавају нити да рукополажу, нити су могли другима пренети благодат Светог Духа од које и сами беху отпали“ (188. писмо Светог Василија Великог – упућено Светом Амфилохију Иконијском).

Свети Јован Златоусти говорећи о несрећи раскола наводи: „Цепање Цркве није ништа мање зло од падања у јерес; ни крв мучеништва не може опрати раскол“ (Ефесцима, Беседа 14,4. PG 62, 87).

Теорије формулисане у Патријарховом окружењу о првопрестолном предстојатељу и васељенском патријарху као оном који је „primus sine paribus“ (први без себи равних), као и промашено тумачење натприродне и првоначалне Тајне Свете Тројице и унутартројичног општења – која је „недогледна и ангелским очима“ (1. икос Благовештењског акатиста) – јесу покушај да се првенство заснује не на части, него на власти унутар наше најсветије Православне Цркве, што јасно наликује само „строгом и искључиво монархијском систему“ владара који управља Ватиканом (проф. Амилкас Аливизатос (†), Свештени канони, треће издање, Апостолики дјаконија, 1997, стр.19), због чега су далеко од истине и дезоријентишу оне који их прихватају.

Свети Никодим Агиорит, тумач и коментатор Свештених канона у свом Пидалиону, у коментару на 9. правило Четвртог васељенског сабора наводи да: „Патријарх константинопољски нема власт да делује у јурисдикцијама и парохијама других патријараха, нити је њему овим каноном дато право примања апелација из целокупне Цркве“.

Он се позива и на чувеног каноничара Јоаниса Зонараса који одређује права и надлежности Васељенског и других патријараха приликом примања апелација: „Патријарх Константинопољски прима апелације само оних који потпадају под Константинопољску патријаршију, као што Римски прима апелације оних који потпадају под Рим“ и додаје: „Патријарх константинопољски није судија свих митрополита, него само оних који потпадају под његову јурисдикцију“ (Пидалион, 9. правило Четвртог васељенског сабора, Атина, 1841, стр. 108)

Ваша Светости,

Ваша Блаженства,

Преосвећени свети оци и браћо,

Божански Устројитељ наше Свете Православне Цркве, свети Апостоли који су објавили Христа и свети и богоносни Оци и Учитељи васељене предали су кроз Свето Писмо и свете васељенске и помесне саборе нашој најсветијој Цркви свештени Пидалион, као и драгоцену Православно Предање и наслеђе. Саборна установа управљања функционише беспрекорно обасјана божанском светлошћу и просветљена божанским и свештеним канонима, богоугодно устројавајући сва административна и духовна црквена питања која се појаве.

Божански устав свештених канона регулише и предвиђа границе надлежности сваке од помесних Светих Божјих Цркава. Експанзионизам који пробија свештене каноне и задире у туђе вековне црквене јурисдикције као и саборски осуђен етнофилетизам сматрају се неприхватљивим и морају се избегавати. „Народ свети“ и „народ изабрани“ јесте целокупни православни христоименити народ Божји, чиме се осуђује јерес етнофилетизма. Међутим, и страшна свејерес екуменизма представља савремену пошаст.

Дозволите ми да уместо васкршње честитке придружим свој глас свим светим помесним аутокефалним Црквама, које будући благоразумне, не прихватају у литургијску праксу аутокефалност додељену расколничким фракцијама у Украјини, јер је у питању сасвим специфичан случај, и траже сазивање свеправославног сабора ради решавања овог горућег проблема поделе украјинског народа и све интензивнијих прогона канонске Православне Украјинске Цркве у 21. веку, где се прогонитељи ослањају на силу украјинске државе и подршку Велике Христове Цркве (Константинопољске). Уколико је из разних разлога немогуће сазивање свеправославног сабора, нека се у Духу Светом саборски састане свака помесна аутокефална Црква регуларним и неусиљеним гласањем и нека сваки чесни Предстојатељ приложи резултат гласања и одлуку Васељенској патријаршији. Само у Духу Светом, а не интервенцијама и притисцима, може да се реши богоугодно и богодолично овај горући проблем.

Завршавајући ову васкршњу молбу, од свег срца желим свима нама да се научимо и надахнемо Господњим убрусом, крајњим смирењем и самоунижењем Богочовека Господа нашег, и Његовом натприродном Првосвештеничком молитвом, и да проведемо свети и свету спасоносни

празник свете Васкрсења у божанској и незалазној светлости Васкрсења, васкршњој радости и љубави, да благодат васкрслог Господа и Бога нашег испуни наша првосвештеничка срца.

Молећи се да савременом свету дамо живо православно сведочанство у светом јединству и љубави нашег васкрслог божанског Ослободитеља, Бога љубави, милости и човекољубља. Још тражећи ваше разумевање и молитве Богу за наше стадо и нашу незнатност,

остајем са најдубљим поштовањем и љубављу у Христу,

† Серафим

Митрополит китирски

Напомена: Горе наведени текст објављује се данас, 2. маја 2019, на празник Светог Атанасија Великог, Патријарха александријског и стуба Православља, христоименитој православној пуноти верног народа ради одбране православне еклисиологије, божанских и свештених канона, саборског устројења и канонског поретка у нашој најсветијој православној Цркви и, једном речју, православног црквеног Предања и наслеђа. Једна Света Саборна и Апостолска Црква ствара свештене каноне и догматске термине, уколико се укаже потреба, али никада не укида и не мења одлуке, догматске термине и свештене каноне васељенских и од њих признатих помесних сабора. Разлог томе је што би у супротном, ако би сваки пут уводила нове „догматске термине“ и нове „свештене каноне“, занемарујући и укидајући дух и слово аутентичних светих васељенских сабора, отворила врата за екуменизам и разноврсне јереси.

†К.Σ.

С грчког превела: Валентина Аврамовић